Ecce adoro ſ3 nõ metallũ. Adoro aũt dñm
meũ ieſum xp̃m: in cuius noĩe precipio tibi
demon qui in eo latitas vt ſimulacrũ ip̃m cõ
minuas: ſtatim q̃ſi cera liquefactũ eſt. Tunc
oẽs ſacerdotes mugitũ dederũt. Põtifex aũt
templi eleuãs gladiũ apl'm tranſuerberauit.
Alij vero lanceis illũ tranſfixerũt. Chriſtiani
aũt corpus ei⁹ tulerũt ⁊ honorifice ſepelierũt.
Anno tñ dñi. ccxxx. corp⁹ illud in Edeſſam
ciuitatẽ tranſlatũ eſt Alexãdro imperatore ad
Sirioꝝ p̃ces hoc faciẽte. In illa aũt ciuita-
te nullus hereticus: nullus iudeus: nullus
paganus p̃t viuere: nec tyrãnus aliq̃s ibi no
cere. Poſtq̃ꝫ Agabar⁹ rex illius ciuitatꝭ epi-
ſtolã manu ſaluatoris ſcriptã accipe meruit:
nã ſiq̃n gens aliq̃ ꝯtra ciuitatẽ illã inſurrexe
rit infans baptiſatus ſup portã ciuitatꝭ ſtãs
ep̃laꝫ illã legit ⁊ ea dic ,tã ſaluatoris ſcriptu-
ra q̃ꝫ apl'i Thome meritis hoſtes aut fugiũt
aut placant̃. Verũtñ q̃uis longo tp̃e dura-
uerit nihilominus poſtea ciuitas illa capta
fuit a Sarracenis ⁊ ꝓphanata: ſublato bñfi-
cio ꝓpter abundantiã peccatoꝝ. Igit̃ ſicut fu
it vnus ex duodecim Thomas in hac pegri
natõe: ita et nũc eſt vn⁹ ex illis ſedẽs ſup ſedẽ
in glia regni celoꝝ, quẽ dep̃cemur vt ſua in-
teruentõne nos xp̃o ꝯmendet. Qui eſt bñdi-
ctus ⁊ laudabilis p infinita ſcl'a ſcl'oꝝ. Amẽ

¶ Sermo trigeſimuſnonus de ſancto Ja-
cobo dicto iuſto ⁊ minore filio Alphei ⁊ fra
tre dñi noſtri ieſu chriſti.

In memoria eter-
na erit iuſtus. Verba ſunt Dauid
in. p̃s. cxi. Oĩs gloria hoĩm extin-
guitur et euaneſcit velut fumus: de quib⁹ in
p̃s dr̃. Periit memoria eoꝝ cũ ſonitu. Juſti
aũt vt ſcribit̃ Sapientie. v. ca. in ppetuũ vi-
uent: et apud dñm eſt merces illoꝝ. Nam p-
acto breui curſu huius labilis vite premiuꝫ
ſuſcipiũt eterne btĩtudinis in qua oĩ malo
ſemoto bonũ oĩe repitur. Propterea dauid
in p̃s. xxxvi. dicit. Juſti hereditabũt terrã. ſ.
uiuentiũ. et inhabitabũt in ſeculũ ſeculi ſup
eam. Hinc btũs Jacob⁹ Alphei filius iuſti-
cie ſe totũ accomodauit. Qui ꝓpterea nõ ſolũ
exaltatus eſt in regno celoꝝ: verum etiã in ec
cleſia militante a cunctis fidelib⁹ deuotiſſime
honorat̃. Cũ vero hodierna die immineat ei⁹
feſtiuitas colendiſſima equũ eſt vt eius lau-
dib⁹ inſiſtamus: de quo appropriate dicunt̃
verba ꝓpoſita: in quib⁹ de iuſticia illius tria
myſteria occurrunt ꝯtemplanda.

¶ Primũ dicitur originationis.

¶ Secundum determinatõnis.

¶ Tercium conſummatõnis.

¶ Qualiter beatus Jacobus fuit in iuſticia
et ſanctitate ſingularis: tum ꝓpter inclinatõꝫ
tum ꝓpter exemplũ chriſti: tum ꝓpter ſanctifi
cationem in vtero. ¶ Capitulum. i.

Primum myſteriũ ꝯtemplandũ de iuſti
cia beati Jacobi dicit̃ originatõis. In
quo videndũ eſt vnde originẽ habuit iuſti-
cia ſancti Jacobi. Et ſumit̃ iuſticia large p
virtute vel ſanctitate. Et ad hoc dicimus ꝙ
tria fuerũt quaſi principia radicalia iuſticie
vel ſanctitatis eius.

¶ Primum radicale principiũ iuſticie ⁊ ſan
ctitatis beati Jacobi dicit̃ naturalis inclina
tio. Inclinabat quippe ip̃m ad virtutes ipſa
natura: ſed vt id melius declaretur. Querũt
pleriq̃ꝫ vtrum virtutes inſint homini ab ip̃a
natura. Et loquimur de virtutib⁹ moralib⁹
et acquiſitis non aũt de infuſis et theologicꝭ
Et ꝙ ſint a natura ꝓbari p̃t ex dictis ſancto
rum et philoſophoꝝ. Inquit enim Bernar
dus. Nullum vicium naturale eſt: oĩs au-
tem virtus naturalis eſt. Et Damaſcen⁹ in
iij. Naturales ſunt in nobis virtutes ⁊ equa
liter inſunt omnib⁹. Et Aug⁹. in. iij. de libe-
ro arbi. Omne vicium eo ipſo ꝙ viciũ eſt cõ
tra naturam eſt. Et Tho. prima ſecunde. q.
lxiij. arguit ſic. Illud dicitur nobis eſſe na-
turale qđ ineſt nobis a natiuitate. Sed vir-
tutes quibuſdam inſunt a natiuitate. dicitur
enim Job. xxxi. Ab infantia creuit mecũ mi
ſeratio et de vtero egreſſa eſt mecũ. Igit̃ vir-
tus ineſt homini ab ip̃a natura. Et Girald⁹
oddonis ſuper. ij. ethicoꝝ arguit hoc modo.
Natura non deficit in neceſſariis vt docet
phus. Sed virtutes ſunt homini neceſſarie
quia ſine ipſis nõ poteſt aſſequi ſuum finem
Sole inquit Macrobius de ſomno ſcipio-
nis faciunt virtutes beatuꝫ. Et Seneca ad
Lucillum. Sola virtus ad beatã vitam ef-
ficax eſt. Et Ariſto. in. vij. pollitice. Felicita
tem ſine virtute impoſſibile eſt exiſtere. ergo
natura ꝓuidit homini de virtutib⁹: Cõtra-
rium ad hec videtur ꝓbari poſſe. Nam Se
neca ad Lucillum ait: Non dat natura vir-
tutẽ ars eſt bonũ fieri. Et Ariſto. ij. ethicoꝝ.
Boni vel mali natura non ſumus. Ad hec
illud quod eſt bonũ a natura cõmune eſt om
nibus hominib⁹ et non tollitur p peccatũ q2
etiam in demonib⁹ bona nature manent inte
gra. Sed virtus non ineſt omnib⁹ homini-
bus et abiicitur per peccatum: ergo non eſt a
natura: inſup ex his que inſunt a natura nec
laudamur neq̃ꝫ vituperamur ſm̃ Ariſtotẽ.
in. ij. ethicoꝝ. ſꝫ propter virtutes laudamur

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

ꝑ quibꝫ virtuoſis redditur honoꝛ: ergo vir-
tutes nõ ſunt a natura: vt oīs ceſſet ꝑplexitas
audienda eſt rñſio Thome vbi. ſ. et Ricar.
de media villa in ſuo. iij. diſ. xxxiij. Circa
ſcientias et virtutes triplex fuit opinio. ꝑma
fuit platonicoꝝ qui ſm Dama. in. iij. ſuo. c.
xiiij. dicebãt ſcias ⁊ virtutes eſſe totaliter ab
intrinſeco ita ꝙ ꝑeriſterent in aīa naturaliter
ſꝫ ꝑ diſciplinã et exercitiũ impedimẽta ſciẽtie
et virtutis tolluntur qui aduenĩũt aīe ex coꝛ
poꝛis grauitate. ſicut ferrũ clarificaꝛ ꝑ lima-
tionẽ. Sꝫ ꝯtra hãc opinionẽ eſt oīs phia te-
nens cũ Ariſto. ꝙ aīa nr̃a a principio: eſt ſi-
cut tabula raſa in qua nihil eſt depictũ. Se-
cunda opinio fuit Auicen. qui dixit ꝙ ſcie ⁊
ꝟtutes eſſent totaliter ab extrinſeco ſcꝫ ex in-
fluentia intelligẽtie agentis. Sꝫ hec opinio
ſtare nõ pt qm̃ ſic nullus virtuoſus eſſet lau
de dignus. Tercia eſt opinio Ariſtotelis in.
ij. ethicoꝝ. quã ſequuntur theologi. ꝙ vir-
tutes inſunt homini ab ipa natura ſm apti-
tudinem non ſcdm ꝑfectionẽ. Unde Geral
dus oddonis vbi ſup ait. ꝙ virtus eſt a na-
tura ſicut ab inchoatiuo qꝛ illud qđ ſe habet
ad virtutẽ in rõne cauſaꝝ primoꝛdialiũ eſt
inchoatiuũ virtutis. Sed natura anime ſic
ſe habet ad virtutẽ in ratione materie ꝑfecti-
bilis per virtutẽ. Item in ratõne principalis
foꝛme inclinantis ad virtutem tanꝙ ad ſe-
quelam ſibi debitã: quia natura anime natu-
raliter inclinatur ad felicitatẽ ſuam ꝑ virtu-
tem acquiſibilē. Tercio ſe habet natura aīe
ad virtutẽ in rõne cauſe efficientis qꝛ efficit
illas oꝑationes ex quibus generatur virtus
quia mediante ipa generant virtutē. Quar-
to ſe habet in rõe cauſe finalis qꝛ natura ani-
me finis eſt virtutis acquiſite. Ex quo patet
ꝙ natura anime ſe habet ad virtutẽ moralē
aliquo modo in rõne quadruplicis cauſe et
ꝑ ꝯſequens ꝙ eſt eius inchoatiuũ. Secũdo
dicit Giraldus ꝙ virtus eſt a doctrina tan-
ꝙ ab excitatiuo et ꝓuocatiuo: qꝛ om̃e oſten
ſiuum boī qđ ꝓuenit ex virtute et mali ꝓue
nientis ex vicio et iuris: ⁊ debiti: et naturalis
legis quibꝫ te neceſſartũ eſt viciũ euitare ⁊ ſe-
qui virtutẽ eſt excitatiuum et ꝓuocatiuũ ho
minis ad virtutẽ: hoc vero ſm Ariſto. facit
moꝛalis doctrina. Tercio ſicut virtꝰ eſt a na
tura tanꝙ ab inchoatiuo animi doctrina tã
ꝙ ab excitatiuo ita eſt a ꝯſuetudine tanꝙ a
ꝑfectiuo: et ſic ſoluunꝛ obiecta. Ad illud ꝟo
qđ inducebaꝛ de natura ꝙ nõ deficit in neceſ
ſarijs: dicendũ ꝙ nõ ſequiꝛ ex hoc ꝙ debeat
dare virtutẽ neceſſariã: ſꝫ ſufficit ꝙ dedit oīa
neceſſaria ad virtutẽ acquirendã: ſicut nõ dat

panem neceſſarium humane vite ſed dat oīa
neceſſaria ad panem acquirendum: ſed ꝓpter
dicta poſſet aliquis dubitare: ſi virtꝰ eſt a na
tura ſcdm aptitudinẽ et diſpoſitionẽ ſiue in-
choationem: vnde eſt ꝙ in pluribꝫ homines
currunt ad malum. Unde. xij. q. i. c. i. diciꝛ.
Omnis etas prona eſt ad malum ab adole-
ſcentia. Inſuꝑ nec oẽs virtuoſi inclinantur
equaliter ad ſingulas virtutes: ꝓ quibus di
cit Ariſto. i. ethicoꝝ. multis quidẽ delectabi
lia aduerſantur ad inuicem qꝛ nõ naturalia
ſunt. Et Therentius: quot hoīes tot ſnīe ſu-
us cuiqꝫ mos. et Horatius in epl̃is deniqꝫ
nõ oẽs eadẽ imitanꝛ amanteꝗ. Et Ouidius
li. de arte amandi. Pectoꝛibꝫ moꝛes tot ſunt
ꝗt in vꝛbe figure. Et Perſius. Mille hoīm
ſpecies ⁊ reꝝ diſcoloꝛ vſus velle ſuũ cuiqꝫ ẽ
nec voto viuiꝛ vno. Et Cicero in li. de fato
In naturis hoīm diſſimilitudĩes ſunt Igiꝛ
ex tanta diuerſitate ⁊ ineq̃litate vidꝛ ꝙ virtu
tes nõ ſint a natura qm̃ ſi ſic eſſꝫ oẽs ad illas
equaliter inclinarenꝛ. Ad h̃ ita pulcre rñdet
Tho. vbi. ſ. ꝙ aliquid dꝛ hoī naturale du-
pliciter. Primo ex natura ſpẽi. Scdo ex na-
tura indiuidui. Illud enĩ qđ cõuenit ei ſm
aīaꝫ rõnalē eſt ei naturale ſm naturã ſpeciei
eo ꝙ vnũqđqꝫ hꝫ ſpẽm ſm ſuã foꝛmã. Foꝛ-
ma ꝟo hoīs eſt aīa rõnalis. Illud aũt qđ cõ
uenit hoī ſm determinatã coꝛpis ꝯplexiõēꝫ
eſt ei naturale ſm naturã indiuidui. Indiui
duatur nãqꝫ vnũqđqꝫ ſm materiã licet ergo
quantũ ad naturã indiuidui ex diſpoſitõne
coꝛpis aliq̃ ſint diſpoſiti vel meliꝰ vel peius
ad quaſdã virtutes. Uñ vnus habꝫ maioꝛẽ
aptitudinẽ ad ſciam: alius ad foꝛtitudinem:
alius ad temꝑantiã ⁊ hmõi: tñ quantũ ad na-
turam ſpeciei oẽs ad virtutes equaliter incli
nantur inquantũ in volũtate eſt quidã appe-
titus naturalis boni qđ eſt ſm rõnem. Sic
ergo btĩſſimus Jacobꝫ rõne ꝑditus a natu-
ra ipa ꝯmouebaꝛ vt vitã eligeret virtuoſam.
Scdm radicale principiũ iuſticie et ſancti-
tatis beati Jacobi fuit exẽplaris ſpeculatio:
habuit quidẽ ante oculos exemplũ ſaluato-
ris nr̃i ieſu xp̃i qui de ſe ipo dixit Joh. viij.
ca. Ego ſum lux mũdi qui ſequiꝛ me nõ am
bulat in tenebꝛis. Fuit enĩ Jacobꝫ iſte vnus
ex duodecĩ apl̃is ipiꝰ ieſu xp̃i vt ptꝫ matth.
x. ca. dictus ꝟo fuit Jacobꝫ minoꝛ ad drãm
Jacobi zebedei qui licꝫ poſterioꝛ ſit Jacobo
alphei: tñ vocatõe fuit prioꝛ: videtur enĩ illa
prioꝛitas tpis quandã ſecũ trahere dignita-
tem. Ob id pontifices maximi cũ de ꝑdicato
rum ⁊ minoꝝ oꝛdinibꝫ inſimul mentionem
aliquã faciũt ſp ꝑdicatoꝝ oꝛdinẽ ꝑponũt qꝛ

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

vt dicit glo. in. c. q2 ex co. de pactis. li. vi. or-
do p̄dicatoꝝ prius fuit ab eccl̄ia approbatus
q̄ȝ ordo minoꝝ. Et ſic in textu ſepius inue-
nimus p̄poſitū p̄dicatoꝝ ordinē ſiue p̄dica-
tores vt ꝑatȝ in. c. quorundā. de elect. li. vi.
Ubi p̄ponunt in l̄ra p̄dicatores minoribꝫ ꝛ
minores heremitanis. Idē habet in. c. cū ex
co. de exceſſibꝫ p̄la. et de p̄uileg. in. c. in his.
Et in cle. dudū. de ſepulturꝭ. Ad Jacobum
iam redeundo dicimꝰ eū minorē vocatū non
q2 minoris ſctitatis extiterit q̄ȝ alter iacobꝫ q̄
in ſanctitate vt videbit ap̄lis ceteris eſt p̄po-
nendus. Nā vt pleriqȝ dicūt frater dn̄i noia
tur ꝓpter p̄rogatiuā et excellentiā ſctitatis ob
quā p̄ ceteris ap̄lis hieroſolymis eſt ep̄us or
dinatus vt ſcribitur. lxvi. di. in. c. porro. Ue
rūtn̄ ſunt ꝛ alie cauſe p̄ter iſtā quibꝫ ip̄e dn̄i
frater eſt nūcupatꝰ ſiue q2 ex ſorore virginis
erat natus ſiue q2 xp̄o ſilimus eſſe ꝓhibebat.
Ob qd̄ iudei cape volentes xp̄m ſignū petie
rūt a iuda vt oſcularet eū ne decepti iacobū
cepiſſent. H̄ etiā teſtat Ignatius in ep̄la ad io
hannē euangeliſtā ſic dicēs Si licitū eſt mi
hi apud te ad hieroſolyme ꝑtes volo aſcēde
re vt videā illū venerabilē iacobū q̄ cognoia
tur iuſtuſ quē referūt xp̄o ieſu ſimilimū facie
vita ꝛ modo ꝯuerſatōis ac ſi eiuſdē vteri: fra
ter eſſet geminus. Quē dicūt ſi videro: vide-
ro ꝛ ip̄m chriſtū ſ̄m oīa corꝑis lineamenta.
¶ Terciū radicale priuilegiū iuſticie beati
iacobi d2 ſpecialis ſanctificatio: vt eni colli-
gitur ex dictꝭ Hiero. in li. de viris illuſtribꝫ
et egeſippi q̄ fuit ap̄loꝝ ꝯtemporaneus fuit
btūs iacobꝫ in vtero mr̄is ſcificatꝰ. Ex qua
ſcificatōe ꝯſecutus eſt mundatōȝ ab origina
li culpa debilitationē fomitis ꝛ p̄ſeruatōȝ a
pcc̄o mortali. Et licet dicat ꝙ in morte xp̄i
oēs ap̄li peccauerūt. Forte ab iſta generalita
te iacobꝫ excipit. Nam videtur ꝙ fidē reſur-
rectōis xp̄i nunq̄ȝ amiſerit. Inq̄t eni Hiero.
in li. de viris illuſtribꝫ. Ex votū vouit ſe nō
ꝯmeſturū donec videret dn̄m a mortuis ſur
rexiſſe. Ipa aūt die reſurrectōnis apparuit ei
dn̄s ac eis qui erāt cū eo ꝛ dixit ponite men-
ſam et panē: deinde panē accipiēs bn̄dixit et
dedit iacobo dicens: ſurge frater mi comede
q2 filius hoīs a mortuis reſurrexit. Et h̄ eſt
qd̄ aſſerit paulus. i. ad Corint. xv. c. deinde
viſus eſt iacobo. Concurrerūt ita in illo oia
tria p̄dicta ꝓpter q̄ iuſte et ſancte mundiſſime
q̄ȝ viuere iuuentus eſt. Cuiꝰ ſanctitatē admi
rabilē explicabimus in ſeq̄nti myſterio.
¶ Qualiter btūs Jacobus fuit v̄go puriſ-
ſimus qui carnē ſuā mortificauit et oratōni
aſſiduus fuit. ¶ Capitulum. ij.

Secundū myſteriū ꝯtemplandū de iuſti
cia bti Jacobi dicit determinatōis. vbi
determinandū eſt in quo p̄cipue ip̄e iuſtus et
ſanctus fuit exiſtimatus. Et dicimus ꝙ ſin
gulariter in tribus.
¶ Primo in virginitatis obſeruatione.
¶ Scd̄o in carnis mortificatōne.
¶ Tercio in oratōnis exercitatione.
¶ Primo quidē in virginitatis obſeruatōe.
vt ait Hiero. in li. de viris illuſtribꝫ. Jacobꝫ
in ꝑpetua v̄ginitate ꝑmanſit. In hoc ſeq̄ns
redemptorē mundi qui virgo de virgine na
ſci dignatus eſt Nec audiendi ſunt illi q̄ vir
ginitati detrahūt aſſerentes illā aut nullius
aut parui fore p̄mij: q̄m vt Hiero. inquit in
ep̄la ad filiā Mauritij de ꝯmendatōe virgi-
nitatis. Quiſquis pudicitiā aut nulliꝰ p̄mij
aut ꝑui fore exiſtimat: certū eſt illū aut igno-
rare aut non voluntariū eius ferre laborem.
Quiſnā nō ꝯſideret: ideo de v̄gine natū xp̄m
vt virginitatis amplitudinē ſic mortalibus
oſtentaret. Hinc Hieroꝰ. ad filiā Mauritij
vbi. ſ̄. ait. Ut illuſtrius virginitatis meritū
clareat et q̄ȝ digna ſit deo manifeſtius poſſit
intelligi illud recogitet ꝙ dn̄s ꝛ ſaluator nr̄:
cū ꝓpter hūani generis ſalutē hoīeȝ dignare
tur accipe nō aliū q̄ȝ virginalē elegit vteruȝ:
virginē habuit mr̄eȝ: virgo manſurꝰ: in ſe vi
ris: et in mr̄e feminis: v̄ginitatis p̄buit exē-
plū. hec ille. Sȝ de virginitatꝭ p̄conijs alio
loco copioſius diſſeremꝰ. ¶ Scd̄o btūs Ja
cobus iuſtus ꝛ ſanctꝰ valde viſus eſt in car-
nis mortificatōne. Nā vt Hiero. refert li. de
viris illuſtribꝫ. Uinū et ſicerā nō bibit: car-
nes nunq̄ȝ comedit ferrū in caput eiꝰ nō aſcē
dit: oleo nō eſt vnctꝰ: balneo nō eſt vſus. Ex
quibꝫ verbis apparet ip̄m in cūctis curā cor-
poris neglexiſſe. Faciebat quidē hoc ne leui
ſaltē maculare vitā famine poſſet. Pcc̄a nāqȝ
venialia ꝛ ſi charitatē nō extinguāt illius tn̄
feruorē diminuūt. Ideo et ſcī viri adhuc in
gr̄a ꝯfirmati euitare illa totis viribꝫ ſtudue-
runt. Et vt imquit Tho. ſ̄a ſ̄e. q. xliij. ar. vij
ad vltimū argumentū. Quāuis ꝑ pcc̄m ve-
niale gr̄a nō tollat ꝑ quā eſt hoī ſalus: inquā
tum tn̄ veniale diſpōit ad mortale: vergit in
detrimentū ſalutꝭ. Huius rei gr̄a: queritur a
multis an peccatū veniale ſit cōmittendū vt
ꝓximo ſubueniat ne mortale incurrat Et vt
refert Tho. quidā dixerūt ꝙ ſic. Sȝ hoc im
plicat ꝯtradictoriā. Si eni ꝯmittendū eſt: iā
nō eſt malū neqȝ peccatū. Nam pcc̄m etiā ve
niale nō p̄t eſſe eligibile. Cōtingit tn̄ aliquid
ꝓpter aliquā circūſtantiā nō eſſe peccatū veni
ale: qd̄ illa circūſtantia ſublata: pcc̄m veniale

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

eſſet. Sicut verbum iocoſum eſt peccatū ve
niale: qꝛ̄ abſqꝫ vtilitate dicit᷑. Si aūt ex cau=
ſa rōnabili ꝓferatur nō eſt ocioſum neqꝫ pec
catū. Quare ſi pcc̄m veniale remaneret pec=
catum nō deberet fieri vt ꝓximus liberaret᷑ a
pcc̄o mortali: diximus iſta exemplo bti Ja=
cobi vnuſquiſqꝫ quantū pt conetur cum dei
adiutorio venialia peccata effugere ac decli=
nare. ¶ Tercio btūs Jacobus iuſtus ꝛ ſcūs
ab omnib ꝓbatus eſt ꝓpter orōis freq̄ntatōꝫ
Ut enī tradit Hiero. in li. de vi. illuſtri. To
tiens in orōne genua flectebat vt calos in ge
nibus ſicut calcaneis videret᷑ habere. Ob ni
miam aūt ſanctitatē ſuā ſolus inter aplos ꝑ=
mittebatur in ſancta ſanctoꝝ intrare: nō q̄=
dem immolatōis cauſa: ſꝫ orōis. Tante etiā
reuerentie in pplo extitit vt fimbriā veſtimēti
eius certatim tangere cuperēt. Hic primus
inter aplos miſſam celebrauit hieroſolymis
Unde ꝯſe. di. i. c. iacob. ita dꝛ Jacob frater
dn̄i cui primū credita eſt hieroſolymitana ec
cleſia: tradidit nobis miſſe celebratōꝫ. i. ordi=
nem celebrādi miſſe. Qd nō eſt intelligendū
de oib miſſe ſolennitatib ꝛ ordinatōib: ſed
de aliquib. Nā vt ſcribit Hugo li. ij. de ſa=
cramentis. Introitū in miſſa poſuit Celeſti=
nus. Gloria in excelſis deo. decreuit ꝯciliū.
vt ponit᷑ ꝯ ꝯſe. di. i. c. ꝯ hymniſ. dn̄s vobiſcū
dꝛ ex antiquiſſimo vſu. Collcās ordinauit
Grego. et pr nr̄ Grego. et ſic a diuerſis vidē
tur diuerſa ꝛ multa addita.

¶ Qualiter beatus Jacobus ꝓpter veritateꝫ
quam predicabat martyrio coronatus eſt.

¶ Capitulum. iij.

Terciū myſteriū ꝯtemplandū de iuſticia
bti Jacobi dꝛ ꝯſummatōis. Cōſumma
ta quippe fuit dum violentā mortē ꝑ xp̄o nō
horruit: de qua ꝯſideremus tria. videlicꝫ:

¶ Cauſam.

¶ Penam.

¶ Uindictam.

¶ Primo ꝯſideremus de morte Jacobi vio
lenta cauſam. Et hec fuit libera atqꝫ publica
p̄dicatio veritatiſ. Hec eſt nanqꝫ illa veritas
quā deus in nobis diligit: qꝛ ipe veritas eſt.
ad Ro. iij. c. Eſt aūt deus verax. De hac inq̄t
Eſaias. xxxiij. c. Qui loquit᷑ veritatē in ex=
celſis habitat. Et ſapiens Sapie. iiij. c. Nō
cōtradicas verbo veritatis vllo modo. Hec
eſt que ꝯſuetudini iure p̄ponitur: de qua Au
guſti. di. viij. c. veritate. ait. Cedat ꝯſuetudo
veritati. Et eadē di. ca. ſi ꝯſuetudinē. ſubdit᷑
vſus qui veritati eſt ꝯtrarius abolendus eſt.
Idem ꝯfirmat᷑ in. c. qui ꝯtempta. et in. c. con
ſuetudo. Hec ē quā Zorobabel tā ampliſſi=
me ꝯmendauit corā Dario pſaꝝ rege. Nam
vt colligit᷑ ex. iij. li. Eſdre. ca. iij. dum ꝓpoſita
fuiſſet corā Dario queſtio. Quid de trib for
tius videretur. Rege vino ꝛ muliere. Unus
rn̄dit ꝙ rex: qꝛ cum hō preſit ceteris aīantib
rex p̄eſt homini ꝛ ad nutū eius oīa diſponū=
tur. Quidā alius ptulit vinū: eo ꝙ vinū ani=
mi fortitudinē ſupat. Zorababel vero mulie
rem vtroqꝫ fortioreꝫ aſſeruit. Nam regib et
his qui vitē plantant mulieres dn̄antur. Et
ꝑ mulierib hoies cuiuſcūqꝫ ſtatus aīas po=
nere nō formidāt. Sup hec aūt oīa veritateꝫ
dixit eſſe fortiorē: quā oīs terra inuocat: et ce
lum bn̄dicit: et manet ineternū. Propter hāc
aūt veritatē ꝓferendā hortatus eſt chriſt⁹ di=
ſcipulos: vt mori nō ꝑtimeſcerēt: dixit enim
Matth. x. c. Nolite timere eos qui occidūt
corpus: aīam aūt nō pn̄t occidere. Sꝫ ve no
bis: nos ſumus in quos fines ſeculoꝝ deue
nerunt. Ab omnib ꝓ maiori pte veritas cō=
culcatur. Cūcta mendacijs: dolo: fraude: de=
ceptionib: et falſitatib fedata cernunt᷑: vbiqꝫ
adulatōes: iuſticiā ꝛ veritatē deyciūt. Nō eſt
hec doctrina phoꝝ. inquit Ariſto. iiij. Topi
coꝝ. et. iiij. Ethicoꝝ. ꝑ ſe mendaciū prauū et
fugiendū eſt: verū aūt et bonū ꝛ laudabile eſt
Sed mundi redemptor veritatē nos excole
re docuit. qꝛ ipe eſt veritas ꝛ vita. Hinc ꝛ be
atus Jacob illā ſuo ſanguine defendere nō
recuſauit. dum eni vt Egiſippus refert. Ju=
dei requiſiuiſſent eū vt ꝯtra xp̄m p̄dicaret in
die ſolenni paſce. aſcendēs ſupra pinnaculū
templi voce magna rn̄dit. Quid me interro=
gatis de filio hoīs. Ecce ipſe ſedet in celis a
dextris ſumme virtutꝭ: viuos ꝛ mortuos iu
dicare venturus. Que verba et ſilia iudeos
in tantū leſerūt: vt exclamantes dicerēt. O o
et iuſtus errauit: interficiamus eū. ¶ Scd̄o
ꝯſideremus de morte Jacobi penā. Statim
quidē aſcendētes iudei p̄cipitauerūt eum: de
inde lapidauerūt. Ipe vero ſup genua ꝓcū=
bens dicebat. Rogo dn̄e dimitte eis: qꝛ neſci
unt quid faciūt. Quidā vero ſacerdos excla=
mauit ꝑcite queſo quid facitis: ꝓ nobis hic
orat: iuſtus: quē lapidatis. Tūc vnus ꝑticā
fullonis arripiēs valido ictu caput eius im=
petijt ꝛ cerebrū excuſſit. Taliqꝫ martyrio mi=
grauit ad dn̄m. anno trigeſimo ęparus eius
Sepultuſqꝫ eſt ibidē ꝓpe templū. Cū autem
ppls mortē eius vindicare ꝛ malefactores ca
pere ac punire vellet protinus aufugerunt.
¶ Tercio ꝯſideremus de morte iacobi vin=
dictā. Nam iudei et ꝓpter hoc peccatū ꝛ prin
cipalius qꝛ xp̄m occederūt diuina vltione ꝑ
cuſſi fuerūt; q̄ꝝ deſolationē ac deſtructionē

117

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

ciuitatis narrauimus in tractatu de timore
iudicioꝝ̃ dei. Nunc vero ſufficit intellexiſſe
quantũ beatus Jacobꝰ deo celi fuerit gratus
quẽ in hoc ſeculo tot virtutibꝰ pollere fecit ⁊
in futuro eterno bono donauit. Ad qꝺ nos
ꝑducat clemẽtia xp̃i. Qui eſt bñdictus ⁊ lau
dabilis in ſecula ſeculoꝝ. Amen.

¶ Sermo quadrageſimus de laudibꝰ fidei
chriſtiane: q̃ veriſſima ꝓbatur extra quã nul
lus ↄſequi pt eternã ſalutẽ. In feſto ſanctoꝝ
Philippi et Jacobi recitandus.

IN me credite. verba ſunt re
demptoris nr̃i. Joh. xiiij. c. ⁊ in eu
angelio pñtis ſolennitatis. decepti
pleriqꝫ a ſuo debili paruiſſimoqꝫ ingenio no
lunt acceptare illa q̃ deus nobis ſua benigni
tate reuelauit. Reputãt quippe ſtultũ fore ac
ſatis leue ſi credant pure ⁊ ſimpliciter altiſſi-
ma fidei chriſtiane myſteria. Cõtra q̃s loqui
tur ſcriptura oñdens q̃ ſit laudabile q̃qꝫ vti
le ⁊ meritoriũ credere diuinis abſqꝫ inquiſi-
tõe curioſa vel ↄtradictõe. Scribit nãqꝫ Ge-
neſis. xv. c. Credidit abraã deo ⁊ reputatũ eſt
ei ad iuſticiã. Et. ij. Paralip. xx. c. Credite in
dño deo vr̃o ⁊ ſecuri eritis. et Eccl. ij. c. Qui
timetis deũ credite illi ⁊ nõ euacuabitur mer
ces vr̃a. Et ad Roma. x. c. Corde eñi credit
ad iuſticiã. et Marci vlti. c. Qui crediderit ⁊
baptiſatus fuerit ſaluꝰ erit. qui vero nõ cre-
diderit ↄdemnabitur. Et Joh. i. c. Dedit eis
ptãtem filios dei fieri his qui credũt in noĩe
eius. Et. iij. c. Sic deus dilexit mundũ vt fi
lium ſuũ vnigenitũ daret: vt oĩs qui credit
in illũ nõ pereat ſꝫ habeat vitã eternã. Et. vij
ca. Qui credit in me ſicut dicit ſcriptura flu-
mina de ventre eius fluẽt aq̃ viue. Et. viij. c.
Si nõ credideritis moriemini in pcc̃o vr̃o.
Et. xi. c. Qui credit in me etiã ſi mortuus fu
erit viuet. Et. xx. c. Bt̃i qui nõ viderũt ⁊ cre-
diderũt. Et vlti. c. Credentes vitã habeatis
in noĩe eius. Et Luce. ij. ca. Elizabeth a ſpũ
ſcõ mota dixit immaculate virgini. Bt̃ã que
credidiſti. Et licꝫ iſta ſufficerẽt ad extinguẽ-
dam nequiciã hoĩm elatoꝝ. verũtñ oñdemꝰ
in pñti ſermone fidei nr̃e clariſſimã veritatẽ.
Hanc ꝑdicauerũt philippus ⁊ iacobꝰ apl̃iqꝫ
ceteri. hãc didicerũt a xp̃o: hanc deniqꝫ ꝓprio
ſanguine defenderũt. Neqꝫ dari pt alia fides
ꝑter iſtam in qua ſperari poſſet eterna ſalus.
Una inquit textus in. c. firmiter. de ſum. tri.
et fi. ca. eſt fideliũ vniuerſalis ecc̃ia extra quã
nullus oĩno ſaluat. Et apl̃s ad Epheſios. v
c. ait. Unus deus vna fides q̃ ſcꝫ credit xp̃m
deũ ⁊ hoĩem de virgine natũ ſaluatorẽ mun-
di. Qꝫ aũt iſta fides veriſſima ſit ⁊ indubitata
ꝓbare poſſumus triplici rõne.

¶ Prima dicitur mundialis acceptatõis.

¶ Scd̃a paſſionalis toleratõnis.

¶ Tercia diuinalis magnificatõis.

¶ Qꝫ fides xp̃i vera ſit oſtendit eo q̃ mũdus
totus illã acceptauit mediante ꝑdicatõe aplo
rum qꝺ fieri nõ potuiſſet abſqꝫ virtute dei et
miraculis euidentibꝰ. ¶ Capitulũ. i.

PRima rõ qua ꝓbat q̃ vera ſit fides xp̃i
dr̃ mũdialis acceptatõis. Nõ eñi abſqꝫ
virtute dei fides iſta acceptata fuit in toto ter
rarum orbe a ꝑplis: a phĩs: a regibꝰ ⁊ impato
ribus. Clarũ quippe eſt q̃ ante ꝑdicatõꝫ apo
ſtoloꝝ mundus totus ſupſtitõibꝰ varijs no-
xijſqꝫ erat immerſus. Et vt in ſermone ſcd̃o
huius opis diximus. Alij colebãt ꝓ deo ce-
leſtia corpa. Alij elementa inſenſibilia. Alij
corruptibiles hoĩes ac mortales. Alij beſti-
as ⁊ ſerpentes. Alij deniqꝫ idola vana ſurda
et muta. Ob qꝺ et innumera flagicia ꝑpetra
bant atqꝫ ritus deteſtabiles obſeruabãt. Nã
vt inquit Euſebeus panphili li. i. de euange
lica preparatõe. Perſe mr̃es ꝓprias nephan-
dis nuptijs cognoſcebãt. Scite carnibꝰ ve-
ſcebantur hũanis. Maſſagete ⁊ derbices ꝓ-
pinquos ⁊ affines ſuos ſenectute ↄfectos mi
ſerrimos putantes interficiebãt immolando
ipos idolis: deniqꝫ comedebãt. Tibareni ſe-
niores ſuos viuos ꝑcipitabãt. Et vt tradunt
Manethus hiſtoricus Egyptius ⁊ Apol-
lodorus: ⁊ Philo qui fenicũ ſcripſit hiſtoriã
Et Dioniſius alicarnaſea vir romane hiſto
rie ac italice pitiſſimus: ita pr̃ vnicũ filiũ di-
lectum: mater filiã demoni tanq̃ ouẽ ſacrifi-
cabant. Oĩa tñ iſta ⁊ ſilia ꝑdicatõe aploꝝ pe-
nitus ſunt deleta. Omiſſis aũt ceteris. Nõne
philippus apl̃s Scitaꝝ gentes ad xp̃m con
uertit? Ipſe quidẽ illis euangeliũ xp̃i ꝑ an-
nos. xx. feruentiſſime ꝑdicauit. Ubi quattu-
or miranda fecit. Primo draconem expulit:
nam cum aĩal illud immaniſſimũ ſub ſtatua
martis lateret indeqꝫ exiuiſſet interfeciſſetqꝫ
filiũ pontificis et duos tribunos: iuſſu beati
philippi in locũ deſertũ deſcendit: nulliqꝫ de
cetero nocuit. Scd̃o idolũ martis cõfringi
iuſſit: et loco eius crucẽ xp̃i erexit quã oẽs fi-
deliter adorauerũt. Tercio oĩes morbidos
flatu draconis perfecte ſanauit: et illis tribus
mortuis vite beneficiũ reſtituit: qui oẽs cre-
diderũt in xp̃m et baptiſati ſunt. Quarto he
reſim ebionitaꝝ qui carnẽ xp̃i fantaſticã do-
gmatiſabant extinxit. Erant aũt illi due filie
ſacratiſſime virgines ꝑ quas dñs multos ad
fidẽ conuertit. Notandũ tñ hoc loco q̃ fuit

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf